

Sagen var det, at man ikke var bleven færdig med den 1ste Paragraf i det 1ste Lovforslag, hvor naar, efter hvor mange Dage, efter hvor mange Aar, efter hvor mange Aarhundreders Forløb vil saa Hærløven, som bestaar af 186 Paragrafer, være færdig? Desværre hører det til de Opgaver, der ere ufælsige, og derfor skal jeg ikke indlade mig paa at besvare det; men jeg tillader mig at nævne dette One, for at gjøre opmærksom paa, at det synes klart, at Hensynet til Hærløvens Revision i ganske vist ikke mere kan bruges som Argument imod, stykkevis, at ville behandle de enkelte Reformers, som overhovedet maa anerkjendes for at være nødvendige, og derfor vil jeg meget haabe og meget anbefale, at man, naar der forelægges Lovforslag angaaende Ting, som man anser for paatrængende nødvendig, ikke mere vil benytte dette Argument.

Krigsministeren (Kauhoffmann): Da jeg sidst ved Finantslovens første Behandling havde Ordet, maatte jeg forvare Krigsministeriet imod, at det altfor stærkt angreb Statskassen; denne Gang synes det at skulle blive min Lod, at jeg skal forvare Statskassen imod de Angreb, det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgtreds (Hoffen) har rettet imod den. Han synes ikke om den høie Aldersgrændse i det foreliggende Lovforslag, han foretrak langt lavere Aldersgrændser. Men hvad vilde Følgen deraf blive? Sa Følgen deraf vilde blive en stor Byrde for Statskassen, thi desto flere ville der blive afftedige. Endvidere troede han, at det vilde være tilraadeligt ved at gribe dybt ned i Klasserne ved Forfremmelserne, at faae de yngre Kræfter tidligere frem; men Følgen deraf vilde atter blive den, at der faldt langt flere af de Forbigaaende for Aldersgrændsen end nu, altsaa ligeledes en forøget Udgift. Det ærede Medlem for Frederiksberg Amt 1. Valgtreds (Thomsen) har allerede tilfærdig tydelig godtgjort, at man meget vel kan forelægge en enkelt Paragraf af Hærløven til Forandring, uden derved at foregribe Noget som helst med Hensyn til Hærens Organisation. § 129 staaer ikke i nogen som helst Forbindelse med alle de andre Paragrafer; en forandret § 129, der taler om Bestemmelserne for Aldersgrændsen, kan finde Anvendelse i en hvilken som helst Hærløvs, baseret paa et hvilket som helst Princip. Det er altsaa kun et ligesvemt Paastub, som jeg saa maa sige, at bruge det som Grund imod Lovforlaget. Det ærede Medlem for Præsts Amt 6te Valgtreds vilde endvidere godtgjøre, at det vilde være et Gode for Landet i Hæren, om man ved Valgene greb dybere ned i Klasserne, altsaa trak de yngre Kræfter hurtigt frem. Det er ganske sikkert, at hvis der findes Enkelte særdeles fremtrædende Kræfter i de lavere Klasser, bør de hurtigt komme frem. Men for det Første vil det ikke forekomme meget hyppigt, og

for det Andet er det altid noget farligt, og navnlig farligt for den gode Aand i Hæren. Saa længe nemlig saadanne yngre, langt nede staaende Kræfter ikke ere trukne frem, forundrer vel Mærker sig over, at de ikke ere forfremmede; men saasnart de blive trukne frem, beklage Alle sig over det og anføre det maaft endog saa som en Uretfærdighed mod Enkelte af de Forbigaaende, der i og for sig ere ganske dygtige. Jeg tror saaledes, at man ingenlunde kan bruge det Argument og anføre det som Bevis for, at det vil fremme den gode Aand. Hvad der ganske sikkert ikke for Diebliffet kan fremme den gode Aand i Hæren; ja, hvad der endog saa kan staa Disciplinen i denne, ere disse 3 Aaadensaar, om jeg saa maa kalde dem, som findes i Hærløven. En nødvendig Følge deraf bliver, at den, som ikke mere har nogen Fremtid i Hæren, ikke er i Stand til at forrette sin Tjeneste i denne med samme Sver, Æst og Interesse som før. Endvidere er det lyst tilgieligt, at de Foresatte, som vide, at den Bedkommende tænker paa og maa tænke paa at søge nyt Erhverv, lukke et Die for, hvis han muligvis ikke skulde varetage sin Tjeneste med usvækket Sver; men de, som ganske sikkert ikke lukke Dinene derfor, ere de Undergivne, som se, at han ikke i enhver Henseende viser den samme Pligttrøst som før. De ville tale derom; de ville finde det forunderligt, ja utilfredseligt, og dette vil bidrage til at svække den gode Aand i Hæren, og naar det griber om sig, vil det endog saa blive skadeligt for Disciplinen i samme. Af denne Grund er det, at disse 3 Aar, hvori Folk have Ret til at forblive staaende i Hæren, uagtet de ikke mere kunne vente Forfremmelse, gjøre saa megen Skade og helst maa ses aflastefede. Det ærede Medlem for Frederiksberg Amt 1ste Valgtreds (Thomsen) har allerede omtalt, at han ikke kunde forstaa, hvorfor Folk, naar de havde naaet henholdsvis det 42de, 52de, 60de og 65de Aar, og derved erhvervet Ret til at søge Afstedigelse med Pension, skulde stemples som udygtige. Jeg kan ligeaa lidt som det nævnte ærede Medlem forstaa denne Paastand. Der blev endvidere af det ærede Medlem for Præsts Amt 6te Valgtreds fremhævet, at den eventuelle Afgang i de første 5 Aar for Kapitainer ingenlunde var saa overordentlig stor, idet den nærmede sig meget til den beregnede Afgang; men det ærede Medlem tog ikke Hensyn til at lægge til dette Antal det Antal, som fremkom, naar der i General- og Oberstklasserne falder en Del. Hele Tallet vil da vist nok voge til over 100 i Stedet for nogle og firindstyve Kapitainer. Endvidere blev der heller ikke taget Hensyn til den tilfældige Afgang ved Dødsfald og ved, at Enkelte søge deres Afsted. Naar alt det kommer til, vil det uden Tvivl ses, at det beregnede Tal bliver væsentlig lavere end det, som virkelig vil fremkomme i de første 5 Aar. Jeg skal ikke her ved dette Lov-